

наха да ме мърятъ съ камъни, безъ да имъ бѣхъ направило зло, или казалъ лоша дума....

Въ това врѣме Генералъ Столѣтовъ незабѣлѣзано се бѣ приближилъ до мене и ме попита:

— Какво иска този Турчинъ?

Женитѣ, обаче, ме испрѣвариха.

— Този Турчинъ е кръвопиецъ, той много Българска кръвъ е пролѣлъ, та и на насъ се заканваше, викаха тѣ.

Азъ не знаяхъ разбра ли Генерала, какво разказваха женитѣ или не, но той се обърна къмъ мене и ми заповѣда да арестувамъ Турчина при другитѣ седемъ человекъ — Турци, за които имаше заповѣдъ да се обѣсятъ.

Азъ се осмѣлихъ да кажа на Генерала, че Турчина самъ бѣ дошелъ при мене да се оплаква отъ женитѣ, но той ме прѣкъсна и повтори заповѣдта. Генерала влѣзе слѣдъ това въ двора на конака, поздрави караула и отиде при заложницитѣ.

Тѣзи послѣднитѣ, щомъ видѣха Генерала, станаха, направиха му низкъ поклонъ по турски, като си скръстиха на гърдитѣ ръцѣтѣ, и замръзнаха въ това положение. Генерала ги попита, не ги ли притѣсняватъ и нѣматъ ли нѣкакви нужди, а когато получи отговоръ, че съ тѣхъ се отнасятъ добръ и че не испытватъ нужда въ нищо, той продължи.

— Видите ли, вий сте първенци между Турското население въ града, па и въ околността му. Намъ ни е извѣстно, че вий имате голѣмо влияние на вашитѣ единовѣрци — съграждани, — слѣдователно, вий можете да имъ внушите да се покоряватъ на властѣта, да мируватъ и си глѣдатъ работата. Тогава само вий нѣма защо да се боите, а, въ противенъ случай, всичката отговорностъ ще падне върху васъ.

Отъ стаята на заложницитѣ Генерала отиде въ оная на плѣннитѣ и затворницитѣ. Слѣдъ това се видѣ съ свѣтницитѣ, на които прѣпоръча да внушаватъ на съгражданитѣ си миръ и тишина и излѣзе отъ конака.